

Repertoriumnummer

2023 / 1919

Datum van uitspraak

16 augustus 2023

Rolnummer

2022/AB/454

Beslissing waartegen beroep

21/583/A

Uitgifte

Uitgereikt aan

op
€
JGR

Arbeidshof te Brussel

zevende kamer - buitengewone terechtzitting

Arrest

COVER 01-00003437499-0001-0014-01-01-1

SOCIALE ZEKERHEIDSRECHT WERKNEMERS - werkloosheid
tegensprekelijk arrest
definitief
kennisgeving per gerechtsbrief (art. 580, 2° Ger.W.)

RIJKSDIENST VOOR ARBEIDSVOORZIENING, ON 0206.737.484, met zetel te 1000
BRUSSEL, Keizerslaan 7,
appellant,
vertegenwoordigd door mr. DE KETELAERE Tim, advocaat te 3000 LEUVEN,
Bondgenotenlaan 155 A, voor wie pleit mr. JACOBS Chris.

tegen

C, RRN wonende te

geïntimeerde,
vertegenwoordigd door mr. HUISMAN Eliot, advocaat te 1060 SINT-GILLIS,
Defacqzstraat 78-80 ET.7, voor wie pleit mr. SEBASTIAN Vincent.

**
*

Na beraad, spreekt het arbeidshof te Brussel het volgend arrest uit:
Gelet op de stukken van de rechtspleging, in het bijzonder op:

- het voor eensluidend verklaard afschrift van het bestreden vonnis,
uitgesproken door de arbeidsrechtbank Leuven op 13 juni 2022, 2e kamer (A.R.
21/583/A)
- het verzoekschrift tot hoger beroep, neergelegd ter griffie op 27 juni 2022,
- de neergelegde conclusies door partijen,
- de voorgelegde stukken.

**
*

De partijen hebben hun middelen en conclusies uiteengezet op de openbare zitting van 8 juni 2023, waarna de debatten werden gesloten. Advocaat-generaal N. Van den Brande bracht een mondeling advies uit, waarop partijen niet repliceerden.

De zaak werd in beraad genomen en voor uitspraak gesteld op heden.

1. Ontvankelijkheid

De RVA¹ tekent hoger beroep aan tegen het vonnis van 13 juni 2022 van de arbeidsrechtbank Leuven.

De RVA tekent hoger beroep aan met een verzoekschrift dat de griffie van het arbeidshof Brussel op 27 juni 2022 ontvangen heeft.

Het hoger beroep is tijdig en regelmatig naar vorm en is ontvankelijk.

Dit betekent dat het arbeidshof kan oordelen over de inhoud van de discussie tussen de partijen.

2. Feiten en voorafgaande procedure

1.

De heer R C is in dienst bij bvba Atlantis d'E. De bvba baat twee wellnesscentra uit.² De bvba ressorteert onder het paritair comité nr. 314 voor de kappers, schoonheidszorgen en fitnesscentra.³ De taak van R C is het geven van opgietsessies en het houden van toezicht.

Het is niet betwist dat de wellnesscentra door de coronapandemie volledig gesloten moesten blijven van 18 maart 2020 tot 30 juni 2020. De wellnesscentra waar R C werkte, waren nadien opnieuw geopend van 1 juli 2020 tot 28 oktober 2020. Van 2 november 2020 tot 8 juni 2021 moesten de wellnesscentra voor een nieuwe periode de deuren sluiten. Nadien waren de wellnesscentra waar R C werkt opnieuw open vanaf 9 juni 2021.⁴

¹ Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening

² Stukken 2 en 3 R C

³ Hierna: pc nr. 314

⁴ Stuk 4 R C

R. C. ontving uitkeringen tijdelijke werkloosheid tijdens verschillende periodes vanaf 18 maart 2020. De aanvraag voor die uitkeringen gebeurde via een elektronische aangifte van zijn werkgever.⁵

Nadat hij tijdens de zogenaamde eerste golf van de Corona-pandemie tijdelijk werkloos was tot eind juni 2020, hervat R. C. het werk op 1 juli 2020.

Vanaf 20 juli 2020 start R. C. een activiteit als natuurlijk zelfstandig persoon, naast zijn tewerkstelling als werknemer.⁶ Hij doet geen aangifte bij de RVA van deze bijkomstige activiteit.⁷

Tijdens de zogenaamde tweede golf van de Corona-pandemie⁸ is R. C. opnieuw tijdelijk werkloos, eerst onderbroken voor verschillende dagen vanaf 21 september 2020, tot begin december 2020. Vanaf 5 december 2020 tot 1 maart 2021 is hij alle dagen tijdelijk werkloos. Vanaf april 2021 tot juni 2021 zijn er opnieuw enkele dagen tijdelijke werkloosheid, afgewisseld met werkdagen.⁹

R. C. nam in het najaar van 2020 zelf contact op met de RVA, naar zijn zeggen om te vragen welke formaliteiten hij diende te vervullen om uitkeringen tijdelijke werkloosheid te kunnen ontvangen samen met zijn nevenactiviteit.

Met een brief van 22 juni 2021 vraagt de RVA R. C. naar zijn verweer over het uitoefenen van een zelfstandige activiteit tijdens zijn werkloosheid zonder dat hij aangifte deed.¹⁰

De advocaat van R. C. antwoordt met zijn verweer op 19 juli 2021.¹¹

2.

De RVA beslist¹² op 11 augustus 2021 om

- R. C. vanaf 20 juli 2020 uit te sluiten van het recht op uitkeringen;
- de ten onrechte ontvangen uitkeringen terug te vorderen, beperkt tot de bruto ontvangen inkomsten van 9.488,31 euro voor de periode van 20 juli 2020 tot en met 31 mei 2021;¹³

⁵ Stuk 7 R. C.

⁶ KBO 0751.745.545, landschapsverzorging.

⁷ Stuk 5 R. C.

⁸ Stuk 6 R. C.

⁹ Stuk 7 R. C.

¹⁰ Stuk 8 R. C. , stuk 3 RVA

¹¹ Stuk 9 R. C.

¹² Stuk 1 P. C. stuk 8 RVA

- een verwittiging te geven wegens het niet afleggen van een verplichte verklaring.¹⁴

Als motivering verwijst de RVA ernaar dat R C vanaf 20 juli 2020 een bijkomstige zelfstandige activiteit verrichtte en dus niet zonder arbeid was zoals vereist door artikel 44 van het Werkloosheidsbesluit. Hij deed geen aangifte van de bijkomstige activiteit zoals vereist door artikel 48, §1, 1° van het Werkloosheidsbesluit.

3.

R C stelt beroep in tegen de administratieve beslissing van 11 augustus 2021 met een verzoekschrift dat de griffie van de arbeidsrechtbank op 10 november 2021 ontvangt.

De RVA stelt met een conclusie van 7 december 2021 een tegeneis in en vordert de veroordeling van R C tot de betaling van 9.488,31 euro.

4.

In het vonnis van 13 juni 2022 beslist de arbeidsrechtbank:

*“om deze redenen,
na het eensluidend mondeling advies van mevrouw K. Van Steenberghe, substituut-arbeidsauditeur te hebben gehoord,
rechtsprekende op tegenspraak,
verklaart de **hoofdvordering** ontvankelijk en gegrond,
vernietigt de bestreden beslissingen,
verklaart de **tegenvordering** ontvankelijk doch ongegrond.
Veroordeelt verwerende partij in toepassing van artikel 1017, lid 2 Ger.W. tot de kosten van het geding. Vereffent deze op 153,05 euro, rechtsplegingsvergoeding aan de zijde van eisende partij.”*

De RVA tekent op 27 juni 2022 hoger beroep aan tegen dit vonnis.

3. Eisen in hoger beroep

Met zijn conclusie van 15 november 2022 vordert de RVA

- de vernietiging van het vonnis van 13 juni 2022
- de bevestiging van de administratieve beslissing van 11 augustus 2021
- de veroordeling van R C tot de betaling van 7.929,02 euro.

¹³ Beslissingen genomen met toepassing van de artikelen 44, 45, 48, 106, 107, 108, 139, 142, 144, 153, 157bis, 158 en 169 van het KB van 25 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementering (hierna: Werkloosheidsbesluit). Zie voor de terugvordering ook de beslissing 'C31' van 11 augustus 2021.

¹⁴ Beslissing met toepassing van artikel 153 Werkloosheidsbesluit

Met zijn conclusie van 10 maart 2023 vordert R i C dat het arbeidshof:

- het hoger beroep van de RVA ontvankelijk maar ongegrond verklaart;
- de bestreden beslissing van de RVA van 11 augustus 2021 vernietigt;
- voor recht zegt dat R i C niet gehouden is tot terugbetaling van de uitkeringen die hij ontving vanaf 20 juli 2020;
- de administratieve sanctie vernietigt;
- in ondergeschikte orde, de terugvordering beperkt tot de laatste 150 dagen omwille van zijn goede trouw;
- de RVA veroordeelt tot de gedingkosten, die hij begroot op een rechtsplegingsvergoeding van 306,10 euro in eerste aanleg en 408,10 euro in hoger beroep.

4. Beoordeling

4.1. R i C heeft recht op uitkeringen tijdens tijdelijke werkloosheid.

1.

Om uitkeringen te kunnen genieten moet de werkloze in beginsel wegens omstandigheden onafhankelijk van zijn wil zonder arbeid en zonder loon zijn.¹⁵

Arbeid is onder meer de activiteit verricht voor zichzelf die ingeschakeld kan worden in het economische ruilverkeer van goederen en diensten en die niet beperkt is tot het gewone beheer van het eigen bezit.¹⁶

De werkloze kan een nevenactiviteit cumuleren met uitkeringen wanneer cumulatief aan volgende voorwaarden is voldaan ¹⁷:

- 1° hij moet daarvan aangifte doet bij zijn uitkeringsaanvraag;
- 2° hij moet deze activiteit reeds uitoefenen terwijl hij tewerkgesteld was als werknemer, en dit ten minste gedurende de drie maanden voorafgaand aan de uitkeringsaanvraag;
- 3° hij mag deze activiteit niet verrichten tussen 7 en 18 uur. Deze beperking geldt niet voor de zaterdagen en de zondagen.
- 4° het betreft geen verboden activiteit.

2.

Na de uitbraak van het COVID-19-virus in het voorjaar van 2020, bepaalde de wetgever en aantal uitzonderingen op de bovenstaande principes.

¹⁵ Artikel 44 Werkloosheidsbesluit.

¹⁶ Artikel 45, eerste lid Werkloosheidsbesluit.

¹⁷ Artikel 48, § 1 Werkloosheidsbesluit.

Artikel 1 van het KB van 22 juni 2020¹⁸ voorzag in een versoepeling van de mogelijkheid om een nevenactiviteit uitvoeren, zonder verlies van de werkloosheidsuitkeringen:

*“In afwijking van artikel 44 van het koninklijk besluit van 25 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementering, kan de tijdelijk werkloze voor de periode van 1 februari 2020 tot en met 31 augustus 2020 en van 1 oktober 2020 tot en met 31 december 2022, zonder te voldoen aan de voorwaarden van artikel 48, § 1, van hetzelfde koninklijk besluit, met behoud van het recht op uitkeringen op bijkomstige wijze een activiteit uitoefenen, voor zover hij deze bijkomstige activiteit reeds uitoefende in de loop van de drie maanden, gerekend van datum tot datum, voorafgaand aan de eerste dag waarop hij Ingevolge het COVID-19-virus tijdelijk werkloos werd gesteld.”*¹⁹

In de preambule bij het KB luidt het:

“[...]

Gelet op het grote aantal uitkeringsaanvragen als tijdelijk werkloze wegens de gezondheidsmaatregelen omwille van het COVID-19-virus;

Dat het om die reden en om een snelle betaling van de uitkeringen te kunnen garanderen noodzakelijk is tijdelijk afstand te doen van sommige regelingen inzake de cumulatie van uitkeringen met het uitoefenen van een bijkomstige activiteit of met de ontvangst van een ander inkomen, aangezien deze het aanvragen van de uitkeringen meer complex maken;
[...]”

Uit het verslag aan de Koning blijkt dat de bedoeling is “het tijdelijk buiten werking stellen van regels inzake de cumulatie van de uitkeringen met bijkomende activiteiten of inkomsten”.

Door deze versoepelingen verviel dus de aangifteplicht vervat in artikel 48, § 1 van het Werkloosheidsbesluit en de beperking naar de aard van de activiteiten en de periode van uitoefening. X

3.

Voor de toepassing van artikel 1 van het KB van 22 juni 2020 is vereist dat de tijdelijk werkloze de bijkomstige activiteit reeds minstens 1 dag uitoefende in de loop van de drie maanden voorafgaand aan de eerste dag waarop hij door het COVID-19-virus tijdelijk werkloos werd gesteld. Dat is noodzakelijk om werkloosheidsuitkeringen te kunnen ontvangen samen met het uitoefenen van de bijkomstige activiteit.

¹⁸ Koninklijk besluit van 22 juni 2020 betreffende diverse tijdelijke maatregelen in de werkloosheidsreglementering omwille van het COVID-19-virus en tot wijziging van de artikelen 12 en 16 van het koninklijk besluit van 30 maart 2020 tot aanpassing van de procedures in het kader van tijdelijke werkloosheid omwille van het COVID-19-virus en tot wijziging van artikel 10 van het koninklijk besluit van 6 mei 2019 tot wijziging van de artikelen 27, 51, 52bis, 58, 58/3 en 63 van het koninklijk besluit van 25 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementering en tot Invoeging van de artikelen 36sexies, 63bis en 124bis in hetzelfde besluit, BS 25 juni 2020 (hierna: KB van 22 juni 2020).

¹⁹ Tekst zoals laatst gewijzigd door het KB van 7 juli 2022, met inwerkingtreding op 30 juni 2022.

R C startte zijn nevenactiviteit als zelfstandige op 20 juli 2020. Hij was op dat moment voltijds aan het werk en niet in tijdelijke werkloosheid.

Er is tussen partijen discussie over de interpretatie van het begrip "*eerste dag tijdelijke werkloosheid door het COVID-19 virus*". Volgens de RVA is dit de eerste dag over de verschillende periodes van tijdelijke werkloosheid heen. Volgens R C leidt deze interpretatie tot onredelijke gevolgen en is deze niet juist, mede gelet op de wijze van totstandkoming van artikel 1 van het KB van 22 juni 2020.

Het arbeidshof moet het KB dus interpreteren. De richtlijnen en publicaties van de RVA zijn daartoe niet dienstig, zij berusten immers op de interpretatie van het KB door de RVA.

Het oorspronkelijke artikel zoals gepubliceerd in het BS van 25 juni 2020 luidde:

"In afwijking van artikel 44 van het koninklijk besluit van 25 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementering, kan de tijdelijk werkloze voor de periode van 1 februari 2020 tot en met 30 juni 2020, zonder te voldoen aan de voorwaarden van artikel 48, § 1, van hetzelfde koninklijk besluit, met behoud van het recht op uitkeringen op bijkomstige wijze een activiteit uitoefenen, voor zover hij deze bijkomstige activiteit reeds uitoefende in de loop van de drie maanden, gerekend van datum tot datum, voorafgaand aan de eerste dag waarop hij ingevolge het COVID-19-virus tijdelijk werkloos werd gesteld."

Dit artikel trad (retroactief) in werking op 1 februari 2020.²⁰

Met een KB van 15 juli 2020²¹ werd de datum van "30 juni 2020" vervangen door "31 augustus 2020".²² Ook deze wijziging trad retroactief in werking, vanaf 30 juni 2020.²³

Met een KB van 22 december 2020²⁴ voegde de wetgever in het eerste lid van artikel 1 van het KB van 22 juni 2020 een nieuwe periode toe na de periode van 1 februari 2020 tot en met 31 augustus 2020, nl. de periode "1 oktober 2020 tot en met 31 maart 2021".²⁵ Het besluit trad retroactief in werking vanaf 1 oktober 2020.²⁶

²⁰ Artikel 8, tweede lid KB 22 juni 2020.

²¹ Koninklijk besluit van 15 juli 2020 tot verlenging van de maatregelen genomen op het vlak van werkloosheid in het kader van de strijd tegen de verspreiding van het coronavirus COVID-19 (I), BS 17 juli 2020 (hierna: KB van 15 juli 2020).

²² Artikel 6 KB van 15 juli 2020.

²³ Artikel 16 KB van 15 juli 2020.

²⁴ Koninklijk besluit van 22 december 2020 tot uitbreiding en verlenging van de maatregelen genomen op vlak van werkloosheid in het kader van de strijd tegen de verspreiding van het coronavirus COVID-19, BS 11 januari 2021 (hierna: KB van 22 december 2020).

²⁵ Artikel 3 KB van 22 december 2020.

²⁶ Artikel 9 KB van 22 december 2020.

Door opeenvolgende wijzigingen nadien is de afwijkende regeling finaal geldend geworden voor *“de periode van 1 februari 2020 tot en met 31 augustus 2020 en van 1 oktober 2020 tot en met 31 december 2022”*.²⁷ De toepassingsperiode is dus finaal verlengd tot 31 december 2022, met een onderbreking voor september 2020.

4.

Het arbeidshof volgt de interpretatie van de RVA niet dat het KB zo moeten worden gelezen dat de eerste dag van tijdelijke werkloosheid verwijst naar de eerste dag sinds 18 maart 2020.

De preambule bij het KB van 22 juni 2020 en het Verslag aan de Koning bieden geen toelichting bij het begrip eerste dag tijdelijke werkloosheid. Wel blijkt de wens van de wetgever om een snelle betaling van uitkeringen te garanderen, wat zonder onderscheid naar tijdelijk werklozen toe – wel of geen nevenactiviteit – breed is geformuleerd. De strenge interpretatie van de RVA strookt niet met dat uitgangspunt.

5.

De versoepeling van de voorwaarden om een nevenactiviteit te kunnen cumuleren met uitkeringen tijdelijke werkloosheid werd meermaals gewijzigd en verlengd, telkens met retroactieve inwerkingtreding. Dat kan ook geen verwondering wekken. De evolutie van de COVID-pandemie was onvoorzienbaar, zodat bijvoorbeeld niemand bij de zogenaamde eerste golf, waarvoor de maatregelen geldend tot 30 juni 2020 werden genomen, kon voorspellen dat opnieuw strenge maatregelen nodig zouden zijn.

Precies omwille van deze onvoorzienbaarheid en de toevlucht die nodig was tot maatregelen met retroactieve inwerkingtreding, is het niet redelijk het begrip *“eerste dag waarop de werkloze ingevolge het COVID-19-virus tijdelijk werkloos werd gesteld”* vast te klikken op de eerste dag van tijdelijke werkloosheid in de eerste periode van maatregelen. Het begrip werd ook eerst opgenomen in de eerste versie van het KB van 22 juni 2020, dat slechts maatregelen tot 30 juni 2020 bevatte. Het had dan ook alleen betrekking op de eerste dag van tijdelijke werkloosheid in die periode.

De interpretatie die de RVA voorstaat, botst met de rechtszekerheid. Zoals in het geval van R C , leidt het ertoe dat mensen die na een eerste periode van tijdelijke

²⁷ Zoals laatst gewijzigd door artikel 5 Koninklijk besluit van 7 juli 2022 tot wijziging van het koninklijk besluit van 25 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementering, wat betreft de toelaatbaarheid van tijdelijk werklozen, en tot verlenging van diverse maatregelen genomen op het vlak van tijdelijke werkloosheid in het kader van de strijd tegen de verspreiding van het coronavirus COVID-19 en naar aanleiding van de oorlog in Oekraïne en tot wijziging van het koninklijk besluit van 21 september 2020 tot wijziging van het koninklijk besluit van 3 mei 2007 tot regeling van het stelsel van werkloosheid met bedrijfstoelage en van het koninklijk besluit van 7 december 1992 betreffende de toekenning van werkloosheidsuitkeringen in geval van conventioneel bruggensioen.

werkloosheid beslissingen hebben genomen over een nevenactiviteit, worden geconfronteerd met een cumulverbod, dat zelfs strenger is dan de algemeen geldende regeling, en dit mogelijk retroactief. Zoals het arbeidshof hieronder uiteenzet, zijn de gevolgen in het geval van R. C. onredelijk, aangezien hij in een situatie terecht komt die minder gunstig is dan de algemene regeling die geldt voor het cumuleren van werkloosheidsuitkeringen en een nevenactiviteit.

6.

R. C. startte zijn nevenactiviteit op 20 juli 2020, in een periode waarin hij voltijds aan de slag was als werknemer. Het KB dat de toepassingsperiode in artikel 1 van het KB van 22 juni 2020 verlengde tot 31 augustus 2020, dateert van 15 juli 2020 en werd gepubliceerd op 17 juli 2020.

Artikel 1 van het KB van 22 juni 2020 beoogt een versoepeling van de regels voor het cumuleren van tijdelijke werkloosheid en een nevenactiviteit. De lezing van de RVA leidt echter tot een verstrenging. Wie een nevenactiviteit opstart in de loop van de verlengde toepassingsperiode van het KB, na afloop van een periode van tijdelijke werkloosheid, en nadien opnieuw tijdelijk werkloos wordt, zou zolang de uitzonderingsregeling geldt geen aanspraak meer kunnen maken op uitkeringen tijdelijke werkloosheid. Dat is strenger dan de algemeen geldende regeling. Wanneer in een periode naast de nevenactiviteit tewerkstelling en tijdelijke werkloosheid worden afgewisseld, tellen de periodes van tewerkstelling om te komen tot de algemene voorwaarde van de uitoefening van de nevenactiviteit gedurende drie maanden voorafgaand aan de werkloosheid. Enkel de periodes van effectieve tijdelijke werkloosheid komen niet in rekening als uitoefening van de nevenactiviteit.²⁸

In de lezing van de RVA wordt R. C. echter volledig uitgesloten van het recht op uitkeringen tijdelijke werkloosheid tot het einde van de 'soepelere' regeling in het kader van de COVID-19-maatregelen, ook al zou hij ondertussen zijn nevenactiviteit al drie maanden uitgeoefend hebben op dagen waarvoor er geen tijdelijke werkloosheid is. Van zodra hij aan deze drie maanden komt, zou hij in de algemene regeling nochtans wel recht op uitkeringen hebben.

R. C. rekent voor dat hij op basis van de algemene regeling opnieuw recht zou hebben gehad op uitkeringen tijdelijke werkloosheid vanaf 29 oktober 2020, omdat hij vanaf die datum zijn nevenactiviteit reeds drie maanden uitvoerde op dagen waarvoor er geen tijdelijke werkloosheid was. De RVA spreekt dat niet tegen. De RVA sluit hem echter op basis van zijn strenge lezing van de uitzonderingsregeling vanaf 20 juli 2020 voor onbepaalde tijd uit van het recht op uitkeringen. De RVA vordert de

²⁸ Zie artikel 48, § 1, 2° Werkloosheidsbesluit en het voorbeeld daarbij op *diensten.rva.be*, zoals geciteerd door R. C. op blz. 12 van zijn syntheseconclusie.

uitkeringen terug die hij aan R C betaalde tot 1 juni 2021. De versoepelde regeling is dus strenger en minder gunstig dan de algemene regeling.

R C werd in de zogenaamde tweede golf van de COVID-19-pandemie een eerste maal tijdelijk werkloos geplaatst op 21 september 2020. Voorafgaand aan die datum oefende hij zijn nevenactiviteit reeds twee maanden uit, vanaf 20 juli 2020, samen met een voltijdse tewerkstelling als werknemer.

Zijn nevenactiviteit voldeed aan de voorwaarden om deze te mogen cumuleren met uitkeringen tijdelijke werkloosheid.

7.

Dat geldt ook voor de periode van 1 tot 30 september 2020, die in de heden geldende versie niet meer vervat ligt in het KB.

Dat ook voor september 2020 de nevenactiviteit voldoet aan de versoepelde voorwaarden voor de cumul, blijkt uit de wetsgeschiedenis van artikel 1 van het KB van 22 juni 2020.

Met het KB van 15 juli 2020 vulde de wetgever artikel 1 van het KB van 22 juni 2020 aan met een tweede lid: *"Het eerste lid blijft evenwel van toepassing na 31 augustus 2020 voor de tijdelijke werklozen van de ondernemingen en de sectoren die uitzonderlijk hard zijn getroffen door de coronacrisis, in de periode tot en met 31 december 2020."* Het treedt in werking vanaf 30 juni 2020²⁹ en is opgeheven door het KB van 22 december 2020, vanaf 1 oktober 2020.³⁰

De werkgever van R C behoort tot een uitzonderlijk hard getroffen sector. De minister van werk heeft in een ministerieel besluit van 10 september 2020 het pc nr. 314 opgenomen in de lijst van hard getroffen sectoren, beperkt tot de exploitatie van jacuzzi's, stoomcabines en hammams.³¹

De uitzonderingsregeling van artikel 1 van het KB van 22 juni 2020 gold dus voor R C ook in september 2020.

8.

De nevenactiviteit van R C voldeed voor de gehele periode waarover de betwisting gaat, van 20 juli 2020 tot 1 juni 2021, aan de voorwaarden om te kunnen

²⁹ Artikel 16 KB van 15 juli 2020.

³⁰ Artikel 9 KB van 22 december 2020.

³¹ Bijlage bij het ministerieel besluit van 10 september 2020 tot uitvoering van artikel 15 van het koninklijk besluit van 15 juli 2020 tot verlenging van de maatregelen genomen op het vlak van werkloosheid in het kader van de strijd tegen de verspreiding van het coronavirus COVID-19 (I), BS 17 september 2020, 66843.

worden gecumuleerd met uitkeringen tijdelijke werkloosheid. R C had recht op deze uitkeringen.

4.2. De RVA kan geen betaalde uitkeringen terugvorderen

Aangezien R C een onverschuldigde uitkeringen ontving, is er geen grond tot terugvordering door de RVA.

4.3. De RVA kan geen sanctie opleggen

De RVA legt in de beslissing van 11 augustus 2021 de sanctie van de verwittiging op omdat R C onverschuldigde uitkeringen zou hebben ontvangen door niet afleggen van een verplichte verklaring.

Het arbeidshof beslist hierboven dat R C geen onverschuldigde uitkeringen ontving. Er is dus niet voldaan aan de voorwaarden om een sanctie op te leggen.

4.4. Gerechtskosten

De RVA draagt met toepassing van artikel 1017, tweede lid van het Gerechtelijk Wetboek de gerechtskosten.

De rechter vereffent het juiste basisbedrag van de rechtsplegingsvergoeding, ongeacht het bedrag van de rechtsplegingsvergoeding begroot door de partij die recht heeft op deze vergoeding.³²

De bestreden beslissing van 11 augustus 2021 heeft mede betrekking op een terugvordering door de RVA die in geld gewaardeerd is. De vordering tot vernietiging van die beslissing is in geld waardeerbaar, zodat het basistarief van de rechtsplegingsvergoeding geldt voor vorderingen boven 2.500 euro.

4.5. Besluit

R C afende voorafgaand aan zijn tijdelijke werkloosheid startend op 21 september 2020 een nevenactiviteit uit, sinds 20 juli 2020. Hij kon deze nevenactiviteit cumuleren met uitkeringen tijdelijke werkloosheid vanaf 21 september 2020, op grond van artikel 1 van het KB van 22 juni 2020.

³² Zie: P. THIRIAR: "Het Hof van Cassatie knipt de vereffening van de gerechtskosten volledig los van het beschikkingsbeginsel", *RW* 2022-23, afl. 30, p.1162.

De RVA heeft hem onterecht uitgesloten van het recht op uitkeringen vanaf 20 juli 2020.

R. C. moet geen uitkeringen terugbetalen. Er is geen grond om hem een sanctie op te leggen.

Aangezien de arbeidsrechtbank in dezelfde zin besliste, is het hoger beroep van de RVA ongegrond.

OM DEZE REDENEN,

HET ARBEIDSHOF,

Gelet op de Wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken, in het bijzonder op het artikel 24,

Rechtsprekend op tegenspraak,

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk en ongegrond.

Bevestigt het vonnis van 13 juni 2022 van de arbeidsrechtbank Leuven, met uitzondering van de beslissing over het tarief van de rechtsplegingsvergoeding, die het arbeidshof hervormt.

Veroordeelt de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening tot de gerechtskosten van R C en vereffent deze op

- 306,10 euro rechtsplegingsvergoeding eerste aanleg
- 437,25 euro rechtsplegingsvergoeding hoger beroep.

Aldus gewezen en ondertekend door de zevende kamer van het Arbeidshof te Brussel, samengesteld uit :

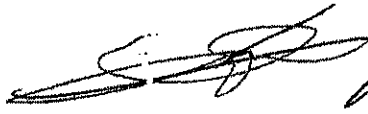
Eva VAN HOORDE, raadsheer m.o.,

Eric MAGNUS, raadsheer in sociale zaken, werkgever,

Sylvia LOGIST, raadsheer in sociale zaken, werknemer-bediende,*

Bijgestaan door Dirk VAN DEN BROECKE, griffier

Dirk VAN DEN BROECKE

Sylvia LOGIST*

Eric MAGNUS

Eva VAN HOORDE

*S. LOGIST, raadsheer in sociale zaken, als werknemer-bediende, die bij de debatten aanwezig was en aan de beraadslaging heeft deelgenomen, verkeert in de onmogelijkheid om het arrest te ondertekenen.

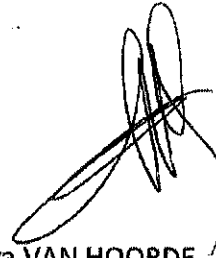
Overeenkomstig artikel 785 Gerechtelijk Wetboek wordt het arrest ondertekend door E. VAN HOORDE, raadsheer en E. MAGNUS, raadsheer in sociale zaken, als werkgever.

en uitgesproken op de buitengewone openbare terechtzitting van 16 augustus 2023
door

Eva VAN HOORDE, raadsheer m.o.,
Dirk VANDEN BROECKE, griffier,

Dirk VANDEN BROECKE

Eva VAN HOORDE

